

# Zpomal

Budu vám vyprávět příběh o tom, proč je důležité ubrat plyn.

Mé jméno je Matěj a bylo mi 18 let. Vyrůstal jsem v milující rodině a táta mi splnil můj sen stát se motorkářem. Na mé 18. narozeniny mi koupil mou první pořádnou motorku Hondu supersport.

Jelikož mám narozeniny v lednu, tak jsem moji Hondu tři měsíce chodil obdivovat pouze do garáže a jediné, co jsem mohl udělat, bylo to, že jsem ji nastartoval a chvíli poslouchal zvuk motoru. Nemohl jsem se dočkat na začátek motorkářské sezony.

Uběhly tři měsíce a bylo to tu. Oblékám si svou motorkářskou kombinézu a tentokrát startuji motor s povznášejícím pocitem, že se na ní konečně projedu. Nasednu na motorku, nasadím si helmu a protože počasí ještě není úplně ideální, tak vyjždím s vědomím, že musím jet velmi opatrně. Příroda krásně rozkvétá a já si jízdu vychutnávám plnými doušky. Domů se vracím s pocitem, že jsem ten nejšťastnější člověk na světě.

Čas plyne a já si svou motorku užívám, jak nejvíc to jde. Jezdím na motosrazy, motofestivaly a s ostatními motorkáři na vyjíždky. V létě koncem prázdnin si troufám dokonce přejet s kamarádem i celou Českou

republiku. Čas uběhl jako voda a nezadržitelně se začal blížit konec sezony. Podzim byl v plné síle a příroda se krásně barvila do žlutých a hnědých barev, ale počasí už nám motorkářům moc nepřálo.

Motorkářská sezona byla už dávno ukončena tradičním srazem motorkářů. Venku to vypadalo, že už se dočkám jen sněhové nadílky, ale jeden den bylo už od rána modré nebe bez mráčků a hlavou mi projela myšlenka, že bych se mohl naposledy projet. Počasí vydrželo i do oběda a mé rozhodnutí bylo jasné. **Jedu!!!** Znovu jsem si oblékl kombinézu, obul boty, nasadil helmu a rukavice a vyjel jsem na svou oblíbenou trasu, kterou dobře znám. Protože to bylo letos naposledy, tak jsem si to chtěl pořádně užít a na místech, kde jsem věděl, že můžu, ručička na tachometru sahala skoro až ke dvoustům kilometrům v hodině. Věřil jsem si, měl jsem přece na mé nové motorce odježděnou už celou jednu sezonu! Jak moc jsem se pletl. Chladné počasí, studený asfalt a mokré listí na cestě způsobilo, že se moje Honda supersport ve vysoké rychlosti dostala do smyku a já to nedal! Neudržel jsem ji! Spadli jsme! V tu chvíli mi hlavou proběhl celý můj život. Pak nastalo ticho. Slyšel jsem jen, jak na mě hodně z dálky mluví nějaký mužský hlas, ale já ho moc nevnímal. Pak jsem vše uviděl. Moji motorku, která ležela uprostřed cesty docela rozbitá. Já jsem ležel asi ještě o 50 metrů dál u svodidel bez

známek života. A také zoufalé obličeje svědků mé nehody, kteří se mi snažili pomoci. Ptáte se jak je možné, že jsem vše viděl? Sám nevím. Přivolaná záchranka přijela docela rychle. Snažili se mě oživit, ale já tušil, že je to beznadějně. Po hodině marné snahy doktor prohlásil: „Exitus tři hodiny dvacet pět minut.“

Já jsem zemřel??? Začínám všechno pomalu chápat! Přivolaný koroner a policie, kteří vyšetřovali moji nehodu, mluvili něco o mém zranění. Prý nebylo slučitelné se životem. Narazil jsem hlavou přímo o svodidlový sloupek a ani helma mě nezachránila. Ostatní zranění už popisovat nemusím.

Co moje maminka, táta a kamarádi? Vždyť mi po nich bude hrozně smutno!

Uvědomoval jsem si, jak moc jsem těm všem ublížil.

Moje úplně poslední projížďka!

Kdybych se ten den rozhodl jinak...

Kdybych si sám sebou nebyl tak jistý...

Kdyby jsem nejel tak rychle....

Kdyby...

**Zpomalte, prosím!**